

Staré řecké báje a pověsti

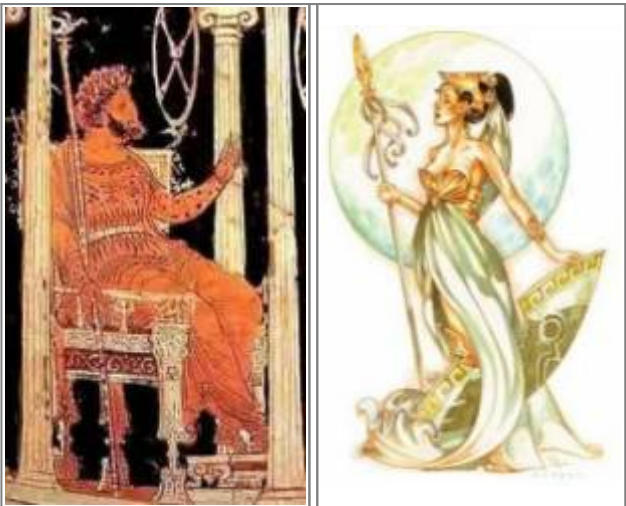
Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **TISK do PDF** na horní liště.

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

POTOPA

K vládci bohů, Diovi, se donesla pověst o tom, jak jsou lidé zkažení a jak se neštítí ani zločinů. Řekl si, že sestoupí na zem. Chtěl se přesvědčit na vlastní oči, zda lidé opravdu loupí a vraždí a uctívají lež místo pravdy a posmívají se bohům.

S lítostí a rozhořčením poznával všude, kam se na své pouti dostal, že lidé jsou ještě horší, než vyprávěly pověsti. Jeden druhému kradl a přitom mu lhal do očí, hostitelé přepadali své hosty ve spánku a pobíjeli je, děti se těšily na smrt svých rodičů a s touhou očekávaly dědictví, ženy vařily jedy svým mužům a bratr napínal luk proti bratrovi. Diovi bylo lépe, když procházel skalnatými, liduprázdnými končinami než v městech a vesnicích mezi lidmi.

Jednoho večera došel Zeus k paláci arkadského krále, který se jmenoval Lykáón. Lidé poznali, že se blíží bůh, a začali se modlit. Král Lykáón se však lidem posmíval. Uvidíme, myslil si Lykáón, jeli ten pocestný bohem. Vyzkouším ho. Měl v paláci jako rukojmí muže z kmene Molossů. Jednoho z nich zabil a dal ho uvařit. Až se pocestný nasytí lidského masa a upadne do hlubokého spánku, chtěl Lykáón zavraždit i jeho.

Služebníci předložili Diovi mísy s kouřícím pokrmem. Zeus poznal, jakou neblahou hostinu mu král uchystal, a zahořel hněvem. Seslal na palác zločinného krále Lykáóna blesk a ohlušující hrom se rozlehl po celém království. Odevšad vyšlehly plameny a lačně polykaly králův majetek. Lykáón sám vyrazil ve smrtelných úzkostech z hořícího domu a prchal před Diovým hněvem. Otvíral ústa, ale oněměl děsem. Když se mu konečně vrátil hlas a chtěl křičet, vydralo se mu z úst vytí. Padl na všechny čtyři a cítil, jak mu nohy a ruce a celé tělo obrůstá srstí, jak se mu protahuje obličej. Z Lykáóna se stal vlk, věčně toužící po krvi. Od těch dob obchází stáda pasoucí se na loukách a oči mu divoce jiskří jako dříve, dokud ještě byl králem.

Zeus se vrátil na nebesa a svolal sněm bohů. Bohové spěchali po Mléčné dráze do mramorové síně, kde na trůně seděl Zeus, rozhněvaný a zamyšlený. Sotva se shromáždili, zahřměl hlas vládce bohů. Vyprávěl jim o tom, co na zemi spatřil a zažil.

„Jeden palác jsem už rozdrtil bleskem,“ řekl, „ale je třeba potrestat všechny lidi. Chtěl jsem sežehnout zemi ohněm svých blesků, obávám se však, že by od takového obrovského požáru chytilo ovzduší i širá nebesa. Vždyť všichni známe věštbu, že přijde doba, kdy země, moře i nebesa vzplanou a svět zajde v plamenech. Proto sešlu na zem potopu a omyji tvář země od špatností a nehodného lidského pokolení.“

A Zeus dá uzavřít do jeskyň severák s větry rozhánějícími mraky a vypustí jižní vítr. Jižní vítr zamává mokřými křídly a vzlétne, na čele mu sedí hustá mlha a z šedivých vousů mu stéká déšť. Pravicí tiskne a trhá temná mračna a vypouští vodní přívaly. Bůh vod Poseidon pomáhá svému bratru Diovi. Svolá bohy všech řek a poručí jim, aby dali proudům vystoupit z břehů, aby strhávali hráze a poslali vlny do lidských příbytků.

Tu vystoupí řeky z řečišť a zatopí vesnice i města, přikryjí obilí, keře i stromy a hladina stoupá nad střechy domů a brzy zmizí pod vodou i špičky věží. Lidé se snaží spasit se plaváním, ale zalykají se bičujícím deštěm a jen málokomu se podaří dosáhnout vrcholků hor. Brzy však stoupne voda i nad vrcholky hor a spláchne lidi do hlubin nového nekonečného moře. Jiní lidé nasedli do člunů a do lodí a zápasí na vzdutých vlnách o holý život. Ztroskotávají na skalnatých mělčinách, jež před nedávnem ještě byly hřebeny nejvyšších pohoří. Zvědavé ryby plují hluboko pod hladinou v korunách stromů a prohánějí se v domech a chrámech, jejichž okna a dveře vylomily rozbouřené vlny. Jeleni, kanci a vlci zápasí marně s vlnami a lesy obývají delfíni. Země se stala jediným mořem. Leckterý pták unavený letem padl do vody, když neměl, kde by odpočinul. Koho nepohltily vlny, zemřel hladu.

V krajině Fókis se zvedala nad vodní plání ještě hora Parnas. K této hoře zamířil malý člun, v kterém se plavil Deukalión, syn Prométheův, s manželkou Pyrrhou. Prométheus je včas varoval a dal jim pevný člun. Jakmile Zeus zpozoroval, že z celého lidstva zbývají jen Deukalión a Pyrrha, lidé spravedliví, poctiví a bohabojní, rozptýlil mraky a ukázal nebesům zem a oblohu zemi. Také Poseidon odložil trojzubců vidlici, kterou čeřil moře, zavolal svého syna Tritona a rozkázal mu, aby zatroubil na obrovskou lasturu. Triton uměl na ni troubit tak mocně, že naplnil troubením ovzduší celého světa. Zatroubil a vody začaly ustupovat, řeky vstoupily do svých řečišť a moře dostalo opět břehy.

Deukalión s Pyrrhou přistáli u hory Parnas, padli na kolena a děkovali bohům za záchranu. Pak se rozhlédli kolem sebe a viděli jen pustou zemi. Lesy měly ve větvích ještě kusy bahna a celá krajina byla tichá, bez života. Povzdechl Deukalión:

„Milá Pyrrho, zbyli jsme jediní z celého lidstva. Co si počneme? Kéž bych dovedl jako můj otec Prométheus dát hlíně tvar člověka a vdechnout jí život!“

Se slzami v očích se modlili Deukalión a Pyrrha na stupních polorozpadlého, mechem zarostlého chrámu bohyně Themis, matky Prométheovy. Prosili, aby jim pomohla vzkřísit na mrtvé zemi opět život. Dojatá bohyně jim poradila:

„Vyjděte z chrámu, zahalte hlavy a házejte za sebe kosti veliké matky.“

Zamyšlení vyšli z chrámu. Nedovedli pochopit, že by na nich bohyně žádala, aby rušili klid mrtvých předků. Přemýšleli dlouho. Náhle Deukalióna napadlo, že velikou matkou mínila bohyně zemi.

„Země je velikou matkou nás všech,“ řekl Deukalión, „a kosti veliké matky mohou být jen kameny v hlíně.“

Pochyboval však, že by kameny mohly oživit zemský povrch. Přesto nasbíral s Pyrrhou kameny a házel je za sebe. Stal se zázrak. Sotva kameny za jejich zády dopadly na zem, začaly ztrácet svou tvrdost, a co v nich bylo vlhkého, stalo se masem a počalo narůstat do tvaru lidského těla. Co bylo v kamenech tvrdé a nepoddajné, změnilo se v kosti, co bylo v kameni žílou, dalo vznik žílám v lidském těle. Kameny vržené Deukaliónem braly na sebe podobu mužů, kameny hozené Pyrrhou se proměnily v ženy.

Tak vznikl nový lidský rod, houževnatý v práci a odolávající útrapám a strastem. Zrodil se z kamene a jako kámen byl nepoddajný a tvrdý.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/potopa?rev=1483901938>

Last update: **2020/10/09 23:11**

